

мене, въ сжщностъ, ме е страхъ да попадна тамъ... въ ада е много по-весело... И безъ това азъ съмъ обрѣчена на ада... Дѣдо попъ едно врѣме ме наричаше малѣкъ дяволъ, и менѣ никога не ми ставаше тежко отъ това. Защо да ми става тежко? Азъ бѣхъ дяволъ, а Елена — ангелъ. И всичко бѣше много хубаво наредено... Не е ли истина, господине, че Елена е сжщински, живъ ангелъ? Тя е толкозъ бѣла и румена, а очитѣ ѝ сж толкова сини... и винаги ходѣше съ скръстени рѣцѣ и носѣше... красиви ленти... около шията и всѣкога меришеше... на розовъ сапунъ...

Той замръзна. Едно смѣтно чувство му шѣпнѣше, че той унизява и себе си, и своята любима, като позволява на полуинияната слугиня да приказва за нея.

— Млъкни! — извика той гнѣвно.

Тя му отговори само съ сънливъ смѣхъ. Виното и изнуреността изведнѣжъ съвсѣмъ я завладаха. Тя лежеше простната въ креслото, метнала главата назадъ и се борѣше съ съня въ блажено опиянение.

Въ него клокочеше гнѣвъ, който ту се усиляше, ту се смекчаваше, като поривитѣ на бурята.

— То е отъ дѣйствието на виното, — помисли той и пакъ пи.

Искаше да я събуди и да я изпрати въ нейната стая, но не можеше да си откъсне очитѣ отъ нея. Малко по малко се смекчаваше.

— Тя нѣмаше лошо намѣрение, — помисли той, като си скръсти рѣцѣтѣ и се поприближи до нея. — Па и за послѣденъ пѣтъ седи при мене, и утрѣ всичко ще се заборава. Отъ утрѣ нататѣкъ тя ще вижда въ мене само господарь.

Той си спомни всичко, което искаше да я доразпита. — Добрѣ, че стана тъй, — помисли той, — защо да си развалямъ Вѣдни-вечеръ! Другъ пѣтъ.